

008 Càpsula de bellesa

Maria Pàmies

Quan vaig sortir de l'hospital, havia parat de ploure. Era massa d'hora per a tornar a casa i vaig baixar el carreró fins al passeig. Les fulles esgrogueïdes dels plataners omplien els parterres, els tolls d'aigua, embellien els bancs solitaris de pedra.

M'agradava trobar la tardor quan sortia al carrer, perquè, així com la primavera la sentia bullir per dins i pel voltant - " fa olor de primavera" els deia a les meves filles de sobte, flairant cap al cel -, la tardor m'inxampava per sorpresa amb els dibuixos de fulles marronoses penjats al vestíbul de l'escola. La bellesa primaveral era individual, específica, pròpia de cada color que brillava i feia brillar el conjunt. En canvi, la bellesa tardorenca era una bellesa de contraposicions, de matisos, de gradacions amesurades.

Vaig creuar el passeig. Un raig de sol feble, l'únic que travessava els núvols negres, em va assenyalar la copa dels plataners i em van venir al cap els estius adolescents, quan ens ajaçàvem enriolats tota la colla d'amics damunt l'herba per a contemplar la copa dels arbres, on s'hi amagava *la veritable filosofia de la vida*. Jo no entenia què hi havia de filosòfic dalt d'un plataner, si no era que el fet de jaure tots junts convidava a ruquejar i a riure i a embolicar-se. Em sentia tan lliure estirada sobre l'herba amb el món capgirat!

Un any, quan vaig tornar al setembre a l'escola, vaig explicar a les amigues la gran descoberta de l'estiu.

-Aquesta és la meua teoria de la llei de la gravetat: un cos, totes les parts del qual toquen el terra, és a dir, en posició horitzontal, és més feliç que un cos dret en posició vertical, el qual només té algun punt de contacte amb el terra.

-O sigui- va replicar l'Ester, a qui li agradava portar la veu cantant -que el grau de felicitat d'un cos és directament proporcional a la quantitat de parts d'aquest cos que estan en contacte amb el terra? Doncs llavors, maca, els morts són els més feliços -va reblar. I eixamplant uns ulls maliciosos afegí- O et refereixes a un cos que jau pel terra amb un altre?

I totes vam esclafir a riure, neguitoses, acotant el cap, tapant-nos la boca amb la mà. Brollàvem primavera.

Quan vaig arribar a casa plovisquejava. Vaig escampar les ampolletes i la xeringa damunt la taula de la cuina. Vaig apujar la persiana de l'habitació i em vaig asseure al llit desfet, de cara al balcó, amb l'informe del metge, la recepta i el protocol de la medicació a la mà.

Aquell raig feble tornava a treure el nas, ara queia sobre les fulles més altes del lledoner de la plaça i deixava la resta de la copa a l'ombra. El contrast era bell, potser era aquesta la filosofia: copsar la bellesa, encapsular-la i desar-la per a quan la necessitem.